

Wrocław, 22 lipca 2026 r.

dr hab. Elżbieta Klat-Górska prof. UWr  
Uniwersytet Wrocławski  
Wydział Prawa, Administracji  
i Ekonomii  
Instytut Prawa Cywilnego  
Zakład Prawa Cywilnego i Prawa Międzynarodowego Prywatnego

## RECENZJA

rozprawy doktorskiej mgr Alicji Walkarz  
pod tytułem: „*Nieruchomość opuszczona a wykonywanie prawa własności*”  
Katowice 2026, ss. 213  
przygotowana na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Śląskiego  
pod kierunkiem Prof. dr hab. Jacka Góreckiego

### I. Podstawa prawna i przedmiot recenzji

Recenzja zostaje sporządzona w związku z uchwałą nr 30/2026 Rady Naukowej Instytutu Nauk Prawnych Wydziału Prawa i Administracji Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach z dnia 28 kwietnia 2026 r., na mocy której powołano mnie jako recenzenta w postępowaniu o nadanie stopnia naukowego doktora w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki prawne mgr Alicji Walkarz.

### II. Wybór tematu rozprawy doktorskiej i zgodność treści pracy doktorskiej z jej tematem

Wybrany przez Doktorantkę temat pracy doktorskiej dotyczy problematyki niewątpliwie istotnej zarówno z perspektywy teorii prawa rzeczowego, jak i praktyki stosowania prawa. Autorka koncentruje się na zagadnieniu pozostającym na styku klasycznej konstrukcji prawa własności oraz współczesnych tendencji zmierzających do wzmacniania społecznej odpowiedzialności właściciela za sposób korzystania z nieruchomości. Już sam wybór tematu należy ocenić pozytywnie, ponieważ dotyczy on kwestii aktualnych, budzących często kontrowersje i w obszarze interpretacji regulacji prawnych i w wymiarze społeczno-gospodarczym.

Określenie „nieruchomość opuszczona” obejmuje kategorię wyodrębnioną i nazwaną przez Autorkę na potrzeby prowadzonych analiz. We wstępie (na s. 18 i s.19) Autorka wyjaśniła: „*Weryfikowana w pracy hipoteza badawcza zakłada więc, że nieruchomością*

*opuszczoną jest nieruchomości gruntowa (zabudowana i niezabudowana), co do której stan widoczny z zewnątrz pozwala twierdzić, że ujawniony we właściwej ewidencji właściciel nie podejmuje wobec niej żadnych (albo przynajmniej wystarczających) aktów staranności, doprowadzając swoim zachowaniem nieruchomości do stanu powodującego uciążliwość społeczną, nierzadko stwarzając też zagrożenie dla bezpieczeństwa innych osób.*

*Pojęcie nieruchomości opuszczonej ma w dalszych rozważaniach charakter wyłącznie pomocniczy. W <<opuszczeniu>> poszukiwać bowiem należy uzasadnienia dla rozważań zaniechaniu przez znanego i ustalonego właściciela spoczywających na nim obowiązków dbałości o swoją nieruchomości. Takie zachowanie właściciela potraktować należy jako naganne, i jako takie stanowiące podstawę jego odpowiedzialności za zaistniały stan. Nałożenie na właściciela sankcji za skutki jego zaniechania wchodzi w grę jedynie wobec osoby znanej, ujawnionej we właściwej ewidencji. Nieruchomością opuszczoną w rozumieniu tej pracy jest zatem tylko taka, względem której nie ma wątpliwości co do jej stanu prawnego.”*

Jednak we wstępie opracowania (na s. 12 i s. 13) Autorka zastrzegła, że „Rozważania przedstawione w pracy skupiają się na nieruchomościach gruntowych (zabudowanych i niezabudowanych), które są przedmiotem szczególnego zainteresowania ustawodawcy ze względu na swe społeczno-gospodarcze przeznaczenie. (...) Z uwagi na to, że dominująca w gospodarce rynkowej jest własność prywatna, będąca odpowiednikiem wolności gospodarczej, praca dotyczy nieruchomości gruntowych prywatnych, koncentrując się na tych nazwanych na jej potrzeby opuszczonymi.” Wobec tego Autorka bada tylko pewien wycinek zagadnienia określonego w tytule pracy, zaś ten tytuł został sformułowany tak, jakby obejmował całość tej problematyki nieruchomości opuszczonych i wykonywania prawa własności. To oznacza, że zakres przedstawionej analizy badawczej okazuje się wyraźnie węższy od zakresu zapowiadanego przez tytuł pracy. Między tytułem pracy a rzeczywistym zakresem prowadzonych analiz występuje więc swoista niespójność. Tytuł sugeruje bowiem badanie problematyki nieruchomości opuszczonej w szerokim ujęciu, ale Autorka ogranicza rozważania zasadniczo do prywatnych nieruchomości gruntowych. Tak istotne zawężenie przedmiotu badań nie znajduje odzwierciedlenia w tytule pracy, co może prowadzić do błędnych oczekiwań co do zakresu analiz. Wątpliwości budzi również argumentacja uzasadniająca pominięcie innych kategorii nieruchomości oraz nieruchomości należących do podmiotów publicznych (w szczególności Skarbu Państwa i jednostek samorządu terytorialnego), gdyż wskazana przez Autorkę pracy dominacja własności prywatnej w gospodarce rynkowej nie jest argumentem wystarczającym do wyjaśnienia potrzeby takiego ograniczenia pola badawczego.

Natomiast na uznanie zasługuje przyjęta przez Autorkę niezwykle szeroka, interdyscyplinarna perspektywa badawcza. Przedstawiona w recenzowanej pracy analiza naukowa została bowiem osadzona zarówno w płaszczyźnie cywilnoprawnej, jak również konstytucyjnej oraz publicznoprawnej, z licznymi przykładami regulacji zagranicznych. Szczególnie wartościowe jest wyeksponowanie problemu swoistego społeczno-gospodarczego znaczenia prawa własności oraz próba określenia granic dopuszczalnej ingerencji ustawodawcy w sferę uprawnień właścicielskich. Wskazuje to na świadomość metodologiczną Autorki dotyczącą złożoności badanego zagadnienia i jego wielowymiarowego charakteru, a także o dążeniu do zbudowania solidnych podstaw teoretycznych dla późniejszych wniosków.

Wyznaczony cel badawczy jest bardzo ogólny, jednakże Doktorantka doprecyzowuje ten cel analizując szczegółowe zagadnienia problematyczne. Sformułowane są one w sposób ukazujący progresję poszczególnych zagadnień wymagających rozważenia, a także zjawisk wymagających wykazania. Należy uznać, że w sposób poprawny identyfikuje kwestie, które należy rozważyć i wykazać.

Wobec tego treść pracy, jej cel ogólny i postawione hipotezy oraz tezy badawcze należy uznać za zgodne z tematem pracy.

### **III. Zagadnienia redakcyjne i techniczne**

Praca składa się z wprowadzenia, pięciu rozdziałów merytorycznych i podsumowania. Został także zamieszczony wykaz skrótów oraz niezwykle bogaty wykaz źródeł z literatury (333 pozycje), wykaz aktów pranych w polskim systemie prawnym (89 pozycji), wykaz wybranych aktów prawnych obowiązujących w innych krajach (łącznie 28 pozycji) oraz wykazy:

- orzeczeń Trybunału konstytucyjnego (22 pozycje),
- orzeczeń Sądu Najwyższego (82 pozycje),
- orzeczeń Naczelnego Sądu Administracyjnego (38 pozycji),
- orzeczeń Wojewódzkich Sądów Administracyjnych (34 pozycje),
- orzeczeń sądów apelacyjnych, sądów okręgowych i sądów rejonowych (łącznie 24 pozycje),
- innych źródeł w postaci artykułów prasowych, raportów i broszur (łącznie 21 pozycji) oraz interpelacji, zapytań, oświadczeń (łącznie 4 pozycje) i pozostałych (w tym druków sejmowych, łącznie 6 pozycji).

W tekście pracy zamieszczono liczne przypisy, odniesienia do literatury i próbę konfrontowania różnych stanowisk doktryny. Wprowadzenie ma charakter naukowy, a nie jedynie opisowy.

Autorka podejmuje próbę powiązania problematyki nieruchomości opuszczonych z wykonywaniem prawa własności, ujmując tę kwestię nie tylko przez pryzmat klasycznego prawa rzeczowego, lecz także konstytucyjnej funkcji własności, ograniczeń właścicielskich, instrumentów administracyjnoprawnych oraz odpowiedzialności właściciela za stan nieruchomości. Na uwagę zasługuje to, że Autorka podejmuje udaną próbę odpowiedzi na pytanie o konsekwencje niewykonywania prawa własności oraz o granice tolerowania przez system prawny długotrwałej bierności właściciela. Jest to zagadnienie oczywiście istotne zarówno z perspektywy teorii prawa własności, jak i praktyki stosowania norm prawnych. Praca obejmuje elementy prawa cywilnego, konstytucyjnego i administracyjnego. Szczególnie wartościowe wydaje się uwzględnienie zagadnień egzekucji obowiązków właściciela, odpowiedzialności za stan nieruchomości oraz rozwiązań prawnoporównawczych dotyczących nieruchomości opuszczonych. Przy tym już sam układ pracy wskazuje na ambitne zamierzenie badawcze i wyraźne odejście od wąskiego, wyłącznie cywilistycznego ujęcia problemu.

We wprowadzeniu przedstawiono założenia badawcze pracy, ogólnie oznaczono cel naukowy rozprawy, wskazano zastosowaną metodologię oraz zaprezentowano układ pracy.

W rozdziale pierwszym, zatytułowanym *„O istocie, treści i granicach prawa własności oraz jego społecznego związania”*, przedstawiono podstawowe zagadnienia teoretyczne dotyczące prawa własności. Omówiono historyczne i współczesne koncepcje prawa własności, ze szczególnym uwzględnieniem postrzegania własności jako prawa nieograniczonego, funkcji społecznej oraz stosunku prawnego. Następnie podjęto problem interesu publicznego jako granicy dopuszczalnych zachowań właściciela, analizując tę kwestię zarówno z perspektywy konstytucyjnej, jak i cywilnoprawnej. Rozdział zamyka analiza treści oraz granic prawa własności w polskim prawie cywilnym, ze szczególnym uwzględnieniem znaczenia klauzul generalnych.

W rozdziale drugim, zatytułowanym *„Granice dopuszczalnej swobody właściciela nieruchomości w wykonywaniu przysługującego mu prawa”*, Doktorantka skoncentrowała się na zagadnieniu ograniczeń wykonywania prawa własności. Rozważania obejmują obowiązek rolniczego zagospodarowania nieruchomości, charakter ograniczeń prawa własności oraz wybrane nakazy i zakazy wynikające z przepisów prawa cywilnego i administracyjnego. W dalszej części rozdziału omówiono szczególne obowiązki właściciela związane z utrzymaniem nieruchomości, w tym odpowiedzialność za stan techniczny i estetyczny obiektów budowlanych.

W rozdziale trzecim, zatytułowanym *„Korzystanie z nieruchomości i rozporządzanie nią na tle instytucji prawnych dopuszczających ingerencję w uprawnienia właścicielskie”*,

przedstawiono wybrane formy ingerencji państwa w wykonywanie prawa własności. Autorka analizuje historyczne oraz współczesne rozwiązania prowadzące do przejęcia nieruchomości przez państwo, a także rozważa możliwość pozbawienia właściciela prawa własności w przypadku niewykonywania tego prawa. Istotnym elementem rozdziału jest również charakterystyka instytucji zrzeczenia się własności nieruchomości wraz z omówieniem stanowiska Trybunału Konstytucyjnego w tej kwestii.

W rozdziale czwartym, zatytułowanym *„Zobowiązująca koncepcja prawa własności w perspektywie instrumentów prawnych zmierzających do egzekucji wykonania obowiązków przez właściciela i jego odpowiedzialności za ich niewykonanie”*, omówiono środki prawne służące wymuszeniu realizacji obowiązków związanych z wykonywaniem prawa własności. Autorka analizuje instrumenty egzekucji administracyjnej, kwestie wykonywania zastępczego, odpowiedzialność organów władzy publicznej oraz odpowiedzialność właściciela za szkody wynikające z niewłaściwego utrzymywania nieruchomości. Rozważania obejmują także ochronę interesów właścicieli nieruchomości sąsiednich oraz zagadnienia związane z wykonaniem obowiązku przez osobę trzecią na koszt zobowiązanego.

W rozdziale piątym, zatytułowanym *„Nieruchomości opuszczone w ujęciu komparatystycznym”*, podjęto bezpośrednio problematykę nieruchomości opuszczonych. Przedstawiono przesłanki pozwalające zakwalifikować nieruchomość jako opuszczoną, analizowano sposoby posługiwania się tym pojęciem oraz omówiono wybrane rozwiązania funkcjonujące w wybranych zagranicznych systemach prawnych. Rozdział ten stanowi zwieńczenie wcześniejszych rozważań poświęconych społecznemu wymiarowi prawa własności oraz konsekwencjom niewykonywania uprawnień właścicielskich.

W podsumowaniu zaprezentowano wnioski wynikające z przeprowadzonych badań oraz dokonał podsumowania rozważań zawartych w pracy.

Doktorantka każdy z rozdziałów kończy uwagami, które stanowią uporządkowanie i podsumowanie rozważań. Umiejętnie także przechodzi do kolejnego rozdziału, nie tracąc logiki i spójności wywodu.

Analiza struktury pracy prowadzi do wniosku, że zasadnicza problematyka nieruchomości opuszczonych została podjęta dopiero w ostatnim rozdziale, a wcześniejsze części rozprawy poświęcono przede wszystkim ogólnym zagadnieniom treści, granic i społecznej funkcji prawa własności, co może rodzić pytanie o zachowanie właściwych proporcji między tytułem pracy a zakresem prowadzonych rozważań.

Poza tym jednym z głównych problemów pracy jest ustalenie przesłanek kwalifikowania nieruchomości jako opuszczonej oraz sposobu posługiwania się tym pojęciem.

Budzi to istotną wątpliwość metodologiczną: pojęcie „nieruchomości opuszczonej” nie jest kategorią powszechnie funkcjonującą we współczesnym polskim prawie cywilnym. Autorka powinien zatem szczególnie precyzyjnie wykazać: normatywne podstawy wyróżnienia takiej kategorii, jej odrębność od niewykonywania własności, różnice względem pojęć takich jak nieruchomość porzucona, nieużytkowana czy zaniedbana. Te zagadnienia nie zostały dostatecznie wyjaśnione i to osłabia nieznacznie wartość konstrukcji badawczej. Nierzadko przeważają również nad rozważaniami analitycznymi rozważania mające wydźwięk sprawozdawczy.

#### **IV. Metodyka rozprawy, wykorzystanie literatury i orzecznictwa**

Doktorantka w pracy zastosowała kilka metod badawczych: językowsdogmatyczną (formalno-dogmatyczną), historyczną i empiryczną (obejmującą badania ankietowe i aktowe, a także obserwacje) oraz metodę prawno-porównawczą. Zastosowanie metody historycznej i formalnodogmatycznej oraz prawno-porównawczej jest typowe dla prac z zakresu nauk prawnych i poprawne z punktu widzenia celu pracy. Wykorzystanie metody empirycznej w zakresie ankietyzacji trzeba ocenić pozytywnie, natomiast poza oceną recenzenta pozostanie ustalenie, czy metoda ta została poprawnie zastosowana. Nie mam bowiem kompetencji do oceny metodycznych podstaw i zasad prawidłowego prowadzenia ankietyzacji. Badania aktowe wykonano w sposób poprawnie zaplanowany, opisany i wykorzystany.

Doktorantka w sposób rzetelny skompletowała źródła z literatury i orzecznictwa niezbędne do prowadzenia naukowej analizy regulacji prawnej. Pozycje bibliografii zostały w sposób prawidłowy wykorzystywane w pracy i odnotowywane w przypisach.

#### **V. Merytoryczna ocena pracy**

Autorka koncentruje się na zagadnieniu pozostającym na styku klasycznej konstrukcji prawa własności oraz współczesnych tendencji zmierzających do wzmacniania społecznej odpowiedzialności właściciela za sposób korzystania z nieruchomości.

Pozytywnie należy ocenić przyjętą przez Autorkę szeroką perspektywę badawczą. Analiza została osadzona zarówno w płaszczyźnie cywilnoprawnej, jak również konstytucyjnej oraz publicznoprawnej. Szczególnie wartościowe jest wyeksponowanie problemu społecznego związania prawa własności oraz próba określenia granic dopuszczalnej ingerencji ustawodawcy w sferę uprawnień właścicielskich. Wskazuje to na świadomość złożoności badanego zagadnienia i jego wielowymiarowego charakteru.

Jednak pomimo niewątpliwych walorów opracowania można dostrzec również pewne niedostatki wymagające omówienia. Zauważalny jest szeroki zakres prowadzonych rozważań, który niekiedy prowadzi do osłabienia związku pomiędzy analizowanymi instytucjami a zasadniczym problemem rozprawy. Dotyczy to zwłaszcza tych fragmentów, w których Autorka szczegółowo omawia ogólne zagadnienia dotyczące treści i granic prawa własności. Choć rozważania te posiadają walor poznawczy, miejscami sprawiają wrażenie nadmiernie rozbudowanych w stosunku do głównego przedmiotu badań.

Pewne wątpliwości budzi także stopień wyodrębnienia własnego stanowiska badawczego Autorki. W wielu częściach pracy dominują rozważania o charakterze referującym stanowiska doktryny i judykatury. O ile świadczy to o dobrej orientacji w literaturze przedmiotu, o tyle w niektórych fragmentach można oczekiwać wyraźniejszego zaakcentowania autorskich ocen oraz bardziej zdecydowanego rozstrzygania prezentowanych sporów interpretacyjnych. Od rozprawy doktorskiej należałoby bowiem wymagać nie tylko poprawnej rekonstrukcji istniejących poglądów, ale również wyraźnego wkładu własnego w rozwój analizowanej problematyki.

Zastrzeżenia może budzić również bardzo szerokie operowanie pojęciem społecznego związania własności. Kategoria ta odgrywa w pracy ważną rolę, jednak jej normatywne konsekwencje nie zawsze są przedstawione z jednakową precyzją. W rezultacie niektóre fragmenty wywodu mogą pozostawiać niedosyt w zakresie jednoznacznego określenia granic dopuszczalnego ograniczania uprawnień właściciela nieruchomości opuszczonej.

W szczególności w pracy zabrakło rozważań dotyczących nieobowiązujących (od 1 stycznia 1992 r. skreślonych ustawą z dnia 25 października 1991 r. o zmianie ustawy o podatku rolnym i ustawy o ochronie gruntów rolnych i leśnych, Dz. U. Nr 114, poz. 494) regulacji zawartych w art. 44 ust. 1 oraz art. 39 ust. 6 ustawy z 26 marca 1982 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (zob. Dz. U. Nr 11, poz. 79), stanowiących podstawę nieodpłatnego przejęcia przez Państwo gruntów rolnych opuszczonych przez właścicieli. Pominięcie to należy ocenić krytycznie, gdyż analizowane przepisy stanowiły jedno z nielicznych rozwiązań prawnych, które wprost wiązały niewykonywanie prawa własności z możliwością przymusowej utraty tego prawa. Brak odniesienia do tych regulacji utrudnia ocenę, czy współczesne ustawodawstwo zachowuje ciągłość względem wcześniejszych koncepcji prawnych, czy też świadomie od nich odchodzi. W rozprawie poświęconej nieruchomościom opuszczonym trudno uznać ten problem za marginalny. Analiza przyczyn wprowadzenia tych rozwiązań, zakresu ich stosowania oraz przyczyn ich późniejszego

uchylenia mogłaby dostarczyć cennego materiału do oceny współczesnego modelu ochrony własności i społecznych oczekiwań związanych z wykonywaniem tego prawa.

Brak odniesienia do regulacji obowiązujących w latach 1982-1991 osłabia również możliwość pełnej oceny zasadniczej tezy pracy. Skoro autor rozważa relację między opuszczeniem nieruchomości a wykonywaniem prawa własności, powinien uwzględnić historyczne rozwiązania ustawowe, w których sam fakt opuszczenia gruntu i jego odłogowania mógł prowadzić do przejęcia własności przez Państwo. Regulacje te stanowią bowiem wyjątkowo wyrazisty przykład normatywnego powiązania wykonywania prawa własności z obowiązkiem określonego sposobu korzystania z nieruchomości.

Pewien niedosyt budzi pominięcie w rozważaniach znaczenia regulacji wprowadzonych w art. 9 ust. 2b ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. - Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. Nr 121, poz. 770, z późn. zm.) oraz ustawą z 28 listopada 2014 r. o zmianie ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1924), w szczególności art. 25e ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (aktualnie tekst jedn.: Dz. U. z 2025 r. poz. 869, z późn. zm.). Z uzasadnienia projektu tej nowelizacji jednoznacznie wynika, że celem ustawodawcy było wyeliminowanie sytuacji, w której majątek podmiotów tracących byt prawny stawałby się mieniem niczym (w tym nieruchomości niczych), tworząc niedopuszczalny stan próżni prawnej. Wprost wskazywano przy tym na problem nieruchomości pozostających po wykreśleniu podmiotu z rejestru. Przyjęta konstrukcja sukcesji ustawowej na rzecz Skarbu Państwa miała charakter generalny i obejmowała wszelkie przypadki ujawnienia majątku po utracie bytu prawnego przez osobę prawną, w tym również nieruchomości. Wobec tego analizowana problematyka stanowi istotny argument przeciwko tezie o możliwości pozostawiania nieruchomości poza sferą czyjegokolwiek prawa własności. W pracy poświęconej nieruchomościom opuszczonym należałoby zatem oczekiwać szerszego omówienia tej regulacji oraz oceny jej wpływu na możliwość występowania wspólnie nieruchomości pozbawionych właściciela. Brak pogłębionej analizy tego zagadnienia osłabia kompletność wyводу odnoszącego się do prawnych następstw ustania bytu prawnego właściciela nieruchomości.

Pewne zastrzeżenia budzi sposób prowadzenia wyводу w zakresie podmiotowych aspektów wykonywania prawa własności. Autorka zasadniczo omawia problem nieruchomości opuszczonych w sposób jednolity, nie poświęcając dostatecznej uwagi odmienności sytuacji prawnej właścicieli prywatnych oraz podmiotów prawa publicznego. Jednak wykonywanie prawa własności przez osoby fizyczne i osoby prawne (czy ustawowe osoby prawne) prawa

prywatnego nie może być bez zastrzeżeń utożsamiane z wykonywaniem tego prawa przez Skarb Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego. Podmioty publiczne realizują bowiem dodatkowo zadania publiczne i są związane szczególnymi obowiązkami wynikającymi z zasad gospodarowania mieniem publicznym, co może wpływać zarówno na ocenę dopuszczalności pozostawiania nieruchomości w stanie niewykorzystania, jak i na zakres ciążących na właścicielu obowiązków. Brak pogłębionej analizy tej problematyki powoduje pewne uproszczenie obrazu badanego zagadnienia.

W rezultacie część formułowanych wniosków ma charakter nadmiernie uniwersalny i nie uwzględnia specyfiki własności przysługującej Skarbowi Państwa oraz jednostkom samorządu terytorialnego. Pominięcie tej różnicy osłabia precyzję prowadzonych rozważań, gdyż zakres obowiązków związanych z gospodarowaniem mieniem publicznym nie jest tożsamy z sytuacją osób fizycznych i osób prawnych prawa prywatnego.

## **VI. Konkluzja**

Pomimo wskazanych uwag krytycznych należy podkreślić, że mają one charakter dyskusyjny i nie podważają ogólnej wartości opracowania. Praca stanowi rezultat samodzielnych badań naukowych, świadczy o dobrej znajomości literatury przedmiotu, orzecznictwa oraz obowiązujących regulacji prawnych. Autorka wykazała umiejętność prowadzenia analiz dogmatycznoprawnych oraz formułowania wniosków odnoszących się do istotnych problemów interpretacji i stosowania przepisów prawa. Doktorantka potrafi zgromadzić i korzystać z dorobku doktryny i judykatury, a także innych źródeł cennych dla pracy naukowej, w tym wyników badań empirycznych. Powyższe oznacza, że praca nie jest wyłącznie odtwórcza i stanowi ważny wkład w dyskurs dotyczący problematyki określonej w tytule recenzowanej rozprawy.

W konkluzji należy stwierdzić, że rozprawa „*Nieruchomość opuszczona a wykonywanie prawa własności*” stanowi wartościowe opracowanie naukowe, podejmujące aktualną i ważną problematykę badawczą. Dostrzeżone mankamenty nie wpływają na zasadniczo pozytywną ocenę całości pracy, która potwierdza przygotowanie Autorki do samodzielnego prowadzenia badań naukowych w zakresie nauk prawnych.

Doktorantka wykazała swoją ogólną wiedzę teoretyczną w dyscyplinie nauk prawnych, umiejętność samodzielnego prowadzenia pracy naukowej oraz przedstawiła pracę stanowiącą oryginalne rozwiązanie problemu naukowego. Zostały zatem spełnione wymagania określone w art. 187 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. - Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce

(aktualnie tekst jedn.: Dz. U. z 2024 r. poz. 1571, z późn. zm.). Z tego względu rekomenduję dopuszczenie Doktorantki do kolejnych etapów przewodu doktorskiego.

Elżbieta  
Klat-  
Górska

Elektronicznie  
podpisany przez  
Elżbieta Klat-  
Górska  
Data: 2026.07.22  
16:26:00 +02'00'